

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἄνθ'ξει ὁ γρόβος κ' ἡ δέια, κ' ἡ Πλάσι πέρα ὡς πέρα
 τὴν πλεὶ ὑποστάση σπολὴ ἐφόρεσε μὲ χάρι,
 Φωνιτῶνε τὰ σὺνδεντα, μωλιζῶνε τὰ πύσσα
 καὶ ντυτὰ ὑπὸσινα κλαδιά κἀδὲ λογιῆς δέντρα.
 Τὰ χιόνια ἀσπρῶζον μοχατὰ ἠρητὰ στὰ κορυφούσια
 κ' οἱ κάμποι προσιολογοῦν ντυμένοι στὰ λουλούδια.
 Λαλοῦνε δια τὰ ποιά κ' ἓνα τραγοῦδι λένε,
 τραγοῦδι παναρισικό, ἀγγελικό τραγοῦδι :
 — Καλῶς τὴν τὴν Πρωτομαγιά, καλῶς τὸν τὸ Μῆν!
 Ἀγρίωνε τὰ γεμαδιά τὰ βλάχια καπιάδια
 κ' ἀνηφορίωνε βόσκοντας καὶ τὰ οἴζα γεμίζον.

Τὰ γίδα πάνε πλεὶ μροστά, τὰ πρόβατα πλεὶ πίσω
 καὶ παραπίσω οἱ πιστικοὶ μὲ τὰ σερλιά τραγοῦρα,
 ἀγγλιζῶνε ἄσπερ καὶ μαζοῦρ στὰ χέρια τους κρατούντας.
 Καὶ σαλαγοῦνε τὰ σαχτά καὶ ὀχίνονε λιθάμια
 σ' ἐξείνα πὸν ἀναγοραιοῦν ἀπ' τὸν πὸλὸν τὸν κόπο,
 κ' ἐνὸ τὰ γιδροπόβατα σιγά - σιγά ἀνεβαίνουν,
 ἕνας καθάριος πιστικός, ἕνας γλυκὸς λεβέντης
 λαλοῦν τὴ φλογεῖα του καὶ λέει μὲ τὴ φωνή του :
 — Καλῶς τὴν τὴν Πρωτομαγιά, καλῶς τὸν τὸ Μῆν!
 Ἀπάνω - κάτω τρέχοντας οἱ στρατοζόποι πάνε,
 ἄλλοι καθάλλια σ' ἄλογα κ' ἄλλοι σ' ἀρὰ μολοῖα
 κ' οἱ πλεῖστοι τράβοῦν περὶ τὸ μρωμένο δρόμο
 καὶ τραγοῦδοῦν ὅλοι μαζὸ ἓνα γλυκὸ τραγοῦδι :
 — Καλῶς τὴν τὴν Πρωτομαγιά, καλῶς τὸν τὸ Μῆν!
 Μέσ' σὲ χωράρι τριστρεμμὸν ὄργωνε ὁ ξε-
 γολάτης.

Ἔχει τ' ἀλέτρι ἀπὸ μηλιά καὶ τὸ ζυγὸ ἀπὸ
 δάχη καὶ τὴ μαχαρὴ δικέντρα του κλωνιάρι κωπαρίσι,
 Κεντράει δὲθ βόδια ὄμορφα, καλλὰτα, τραχη-
 λῆτα
 κ' ἀνοίγει ἡ γῆ στὸ διάβα τους ἀλλάμα στήν
 ἀράδα,
 κ' ἀπάνω στ' ἀλλάσιαμα καὶ στ' ἀναγὰ-
 ὀματιὰ του
 χαροῦμένους καὶ πεταχτὸς γλυκὸ τραγοῦδι λέει :
 — Καλῶς τὴν τὴν Πρωτομαγιά, καλῶς τὸν τὸ
 Μῆν!
 Κάτω ἀπὸ δέντρο γέριζον ὁ νεὸς κ' ἡ νειά
 ἀνταμωίνον.

Ὁ νεὸς τῆς λέει τὸν πόνο του κ' ἡ νειά τὸν
 ἰδιὸ τῆς,
 κ' οἱ δύο τους κόκκινα φουτὰ ἀπ' τὴν πολλὴν
 ἀγάτη
 σαχταγαλαμάζονται γλυκὰ κ' ὄμορφα τραγοῦδι
 λένε :
 — Καλῶς τὴν τὴν Πρωτομαγιά, καλῶς τὸν τὸ Μῆν!
 Γεῖθ σου, χαρὰ σου, Μῆν μου, τῆς Ἀνοιξῆς χαμάρι,
 ἃς ἦταν δώδεκα φορὲς νάχορῶσόναι τὸ χρόνο!

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝΣ

Στὴν γῆρας ὄμορ στὸ σπίτι του ἦταν παγωμένος ὄλιος. Ἔπεσε στὸ
 λειβάδι καὶ σὲ λίγες μέρες πέθανε.

Στὸ Μαλεβέζι, τοῦ Νομοῦ Ἡρακλείου, ἕνας χωρικός εἶδε τρεῖς φο-
 ρὲς στὸν ἕνο του τὸ ἴδιο ἄνθρωπο. Ἐβλεπε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ πήγαναι
 καὶ τοῦ ἔλεγε :

— Ἄμὲ στὸ σπῆλιο τοῦ Σάργου, τὰ μεσάνυχτα, καὶ νὰ φωνά-
 ζης τρεῖς φορὲς : « Ἐ, Μουσά, φέρε μου τὰ χροσὰ ζυγάλετρα ποὺ
 τὰ ἔχεις ἐδῶ μέσα. Ἀπὸς τότε θὰ σοῦ τὰ φέρῃ καὶ θὰ τὰ πάρῃς...
 Ἔτσι ἔκανε πράγματι ὁ χωρικός. Φώναζε τρεῖς φορὲς καὶ στήν
 τρίτη ἄκουσε μιά φωνὴ νὰ τοῦ λέη :

— Ἐρχομαι.
 Ἔπειτα εἶδε μιὰ σιά, πρὸ θὰ ἦταν τὸ στοιχεῖο τοῦ Μουσά, νὰ πλη-
 σίῃ ἕμετα στὸ σκοτάδι καὶ νὰ τοῦ φωνάξη :

— Πάρε τὸ ζυγὸ! Καὶ, λέγοντας αὐτὰ, τὸ στοιχεῖο τοῦ πέταξε τὸ
 ζυγὸ στὰ πόδια του κ' ἔβηκε.

Μὰ ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸ φόβο του, σωριά-
 στηκε κάτω λιγομένους.

Σὲ λίγο ξανάκουσε καὶ πάλι βήματα. Ἦ-
 ταν πάλι τὸ στοιχεῖο, ποὺ τοῦ ἔλεγε :

— Βάστα νὰ πάρῃς καὶ τ' ἀλέτρι.
 Μὰ ὁ χωρικός ἦταν λιγομένους ἀπὸ τὸ φό-
 βο καὶ δὲν ἐσάλενε.

— Πάρτα! τοῦ ξαναεῖρε τὸ στοιχεῖο.
 Μὰ ποὺ νὰ κινήθῃ ἐκεῖνος.

Τότε ὁ χωρικός ἄκουσε πάλι τὸ στοιχεῖο
 νὰ φροφῶνεται πάλι τὸ ζυγὸ καὶ τὸ ἀλέτρι
 καὶ νὰ φεύγῃ, ἀναστεναίνοντας καὶ λέγοντας :

— Ὁχ, ὁ μαῦρος, πὺς νὰ τὰ πῶ μῆσα
 καὶ πόσον καιρὸ νὰ τὰ φιλῶ ἀόμοια!...
 Κι' ἔτσι ὁ χωρικός, ἀπὸ τὸ φόβο του, ἔ-
 χασε τὴν τύχη του.

ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ

Ἱ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ψυχραιμία ἐνὸς μελλοθανάτου. Ὁ Δουξ ντὲ Μπριὸν καὶ
 ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπαναστατικῆ Δικαστηρίου. Τὸ ἔχρηστο κε-
 φάλι μὴς δυστοχημένης γυναικίνας. Κλεμανσώ, Μπριὸν καὶ
 Πευανικάρ. Ἡ ἡλικία ἐνὸς ἀξιωματικοῦ. Ὁ Κίπλιγκ καὶ ὁ...
 θάνατος του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἦταν πρωτομαγιάς ἡ ψυχραιμία ποὺ ἔδειξε ὁ Δουξ ντὲ Μπριὸν, ὅ-
 ταν ἐδικάσθη ἀπὸ τὸ Ἐπαναστατικὸ Δικαστήριον, κατὰ τὴν περίοδον τῆς
 Τρομοκρατίας. Σ' ἕλες τις ἐρωτήσεις τὸν δικαστὸν ἀπαντοῦσε ἐι-
 ρωνικά :

— Πῶς λέγεσαι ; τὸν ἐρώτησε ὁ Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου.
 — Ἦστέ με κροτό, κρόσο, κοκκανοῦδι, Μπριὸν... Ἦστέ με
 ὅπως θέλετε... Δὲν ἔ' ἔνδιαφερι...

Ἀκούοντας τὴν ἀπάντησιν αὐτῆ, ὁ Πρόεδρος ἔβλε ἔξω φρενῶν.
 — Εἶσα ἀθάδης ; τοῦ φωνάξεν.
 Τότε ὁ Δουξ τοῦ ἀπάντησε :

— Καὶ σεις εἶσατε γλαῖος... Στὴ λαμητόμο!... Ἀπὸ ποῦνα
 μπορεῖτε νὰ λητε... Ἔτσι κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἔχω νὰ σᾶς ἀπαντήσω τι-
 ποτε!...

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς Τρομοκρατίας ὠδηγήθη πρὸ τοῦ Ἐπαναστα-
 τικοῦ Δικαστηρίου καὶ μιὰ γοιῆ, κοιμῆ καὶ τηλῆ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε
 ἀντιληφθῆ οὔτε ποῦ τὴν ἔβαν λεί, οὔτε τί τὴν ἤθελεν.

Μὲ τὰ πολλά, τέλος, κατόρθωσαν νὰ τὴν κάνουν νὰ καταλάβῃ ὅτι
 βρισκόταν στὸ δικαστήριον, κατηγορομένη ἐπὶ συ-
 νωμοσύνη κατὰ τοῦ καθεστώτος!

— Μὰ πὺς θὰ μποροῦσα νὰ κάνω ἕνα τέτοιο
 πράγμα ; φωνάζε περιτροπῆ. Ἐγὼ εἶμαι τηλῆ
 καὶ κοιμῆ!...

— Ὅστε δὲν ἀκούς ; τὴ ρώτησαν οἱ δικασταί.
 — Ὅχι... Οὔτε καὶ βλέπω!...

— Ὅστε βλέπεις... Τότε τί σοῦ χωριάζεται
 τὸ... κεφάλι σου, ἀφοῦ τὰ σπουδαιότερα ὄργανά
 του εἶνε χαλασμένα ;

Καὶ, γοιῆς ν' ἀγορολοῦν, διέταξαν νὰ τῆς
 τὸ κόψουν!

Ὁ μαχαρίτης Κλεμανσώ ἔλεγε συχνὰ γὰρ τὸ
 Μπριὸν, τὸν ὁποῖον δὲν ἐβίωνε καθόλου :
 — Δὲν ἔξρει τίποτε καὶ τὰ καταλαβαίνει δια.
 Γιὰ τὸν Πονακαρὸ πάλι, τοῦ ὁποῖου ἦταν ἄ-
 δεύσιμος ἔχθρος, ἔλεγε τὸ ἀντίθετο :
 — Τὰ ἔξρει δια καὶ δὲν καταλαβαίνει τι-
 ποτε!...

Μιὰ μέρα ὁ περίφημος στρατάρχης Βασσο-
 μπιὲ ρώτησε τὸν ἑασιπότη τοῦ λοχαγοῦ Στρίτι :

— Πόσον ἐτὸν εἶσθε ;
 — Τριανταοχτὸ ἢ σαρανταοχτὸ! ἀπάντησε ὁ λοχαγός.
 — Τριανταοχτὸ ἢ ἑναντῶντὸ! ἐναντίλαβε ὁ στρατιώτης. Τί ση-
 μαίνει αὐτὸ ;... Μὲ κοροιδίετε ;... Δὲν ἔξερε τὴν ἡλικίαν σας ;

— Στρατάρχα μου, ἀπάντησε τότε ἀτάκατος ὁ λοχαγός, μετρωὶ τὰ
 χρονιά μου, τὰ κοιμηματά μου, τὰ εἰσοδηματά μου, γιατί ἔπαρχει
 φόβος νὰ τὰ χάσῃ ἢ νὰ μοῦ τὰ κλέβουν. Ἐπειδὴ ὄμορ δὲν φροντῖα
 νὰ χάσῃ τὰ χρονία μου, εἶμαι ἡσυχος καὶ δὲν τὰ μετρώ ποτε!...

Κάποτε ὁ περίφημος Ἄγγλος συγγραφεὺς Ρίντγινω Κίπλιγκ, ἀ-
 νοίγωντας μιὰ ἐφημερίδα, στήν ὁποία ἦταν συνδρομητὴ, διάβασε μὲ
 κατάπληξι τοῦ μιὰ εἰδησι, στήν ὁποία ἀνηγγέλλετο ἄλοπιστατα ὁ...
 θάνατος του.

Ὁ Κίπλιγκ τότε, ἀντὶ νὰ διαφύσῃ τὴν εἰδησι, κἀθήσε κ' ἔγραψε
 στή διεύθυνσι τῆς ἐφημερίδος τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή :

« Ἐδιάβασα στήν ἐφημερίδα σας τὴν εἰδησι τοῦ θανάτου μου.
 Ἐπειδὴ ἡ ἐφημερίς σας εἶνε πάντοτε καλῶς πληροφορημένη, δὲν
 ἀμφιβάλλω καθόλου ὅτι καὶ ἡ εἰδησις αὐτὴ θὰ εἶνε ἀληθινή. Ἐπει-
 τὰ ἀπ' αὐτό, σὰς παρακαλῶ νὰ με διαγράψετε ἀπὸ τὸν κατάλογο
 τῶν συνδρομητῶν σας καὶ νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὸ ὑπόλοιπο τῆς συν-
 δρομῆς μου. Δὲν ὑπάρχει, μοῦ φαίνεται, κανένας λόγος νὰ μοῦ στέλενετε τὸ φύλλο,
 καὶ κ' ἔγω... πεθάνει!...
 Δεχθῆτε, παρακαλῶ, κτλ. κτλ.

R. K i p l i g k *

Ὁ διάσημος γιαντὸς Μπουθῶ ἐκλήθη κά-
 ποτε ἐπειγόντως νὰ ἐπισκεφθῆ ἕναν πελάτη
 του, τοῦ ὁποῖου ἡ κατάστασις ἦταν πολὺ κρί-
 σιμη.

Ὅταν ἔφτασε ὄμορ στὸ σπίτι του, ὁ θυ-
 ροφὸς τὸν εἰδοποίησε πὺς ὁ ἄσθενής εἶχε πε-
 θάνει.

— Περιέργω πράγμα! ψιθόρισε τότε ὁ
 Μπουθῶ. Ἀποῦ πὺς κατόρθωσα νὰ πεθῶ-
 νῃ, ἔτσι ὁλομόναχος, χωρὶς ἐμένα!...

